CİLT II
No. 39
20-5-1943

AFACAN

7 1/2 KURUŞ
Her hafta Perşembe Günleri çıkar

(Geçen sayıdan devam)

— 13 —

— Evet, hadi gidelim... Yalnız, Yalnız, kulübeden tüfeklerimizi alalım... Sen, Darma, burada kal ve karşına çıkan olursa hiç acıma.

Kaplan, onun söyledikleıini anlamış gibi idi. Gözleri alev alev yanarak ileri baktı ve bi rdüşman gelirse hemen üzerine atılmak istiyormuş gibi hazırlandı.

İki Hindli, havlaya havlaya giden 'untinin arkasına düştüler ve kapkara ırmağa gözlerini dikerek ilerlemeğe başladılar.

Kakmamuri bir aralık Agur'a:

— Bir şey görüyor musun? diye sordu.

Agur gözlerini daha fazla kuvvetle dikerek:

— Evet, diye cevay verdi. Şurada, suların üzerinde, akıntıya kapılmış giden bir şey görür gibi oluyorum.

— İnsan mı acaba?

— Pek sanmam. Daha ziyade bir ağaç kütüğüne benziyor.

Kammamuri de gözlerini dikmiş bakıyordu. Sonra:

— Ben insana benzetiyorum, dedi ve sesini açarak:

— Hey! diye bağırdı. Kim var orada?

Boğuk bir şey karşılık verdi:

— Boğuluyorum... Kurtarın beni!

Kamkuri ile Agur hemen ırmağa doğru koştular. Sulara atılıp adamı kuratrmaya hazırlandılar. Önce Kammamuri, arkasından Agur atladı. Suların arasında akıntıya kapılmış, bir ağaç kütüğü gidiyordu ve bunun üzerine bir adam tutunmuştu. Hintlilerden biri kütüğe yapştı; Öteki, yarı belinden aşağısı sulara gömülü olan adamı kollarının arasına aldı. Yüze yüze kıyıya geldiler ve karaya çıktılar.

Bu, kısa boylu, güçlü kuvvetli bir adamdı. Onların ırkından olduğu anlaşılıfordu. Üstü başı kan içinde idi.

Kammamuri onu yere yatırdıktan sonra:

— Yaralı mısın? diye sordu.

Yabancı, gözlerini iri iri açmış onlara bakıyordu. Kammamurinin sorusuna:

— Zannedersem, diye cevap verdi.

— Esvapın kan içinde. Dur bakayım.

Yabancı, sanki görürler diye korkuyormuş gibi, ellerini göğsüne kapayarak:

— Yok, dedi. Bi rşey yok. Başımı sularda o ağaç kütüğüne çarptım da burnum kanıyor.

— Nereden geliyorsun.

— Kalkuttadan.

— Adın ne?

— Mançadi.

Yabancı, bunu söylerikten sonra, sanki artık üzerinden ürkekliği gitmiş gibi dört bir yanına göz gezdirdi ve:

— Buralar kimin toprağı, diye sordu.

Kammamuri cevap verdi:

— «Kara Orman avcısı» Tremal Naik'in.

Adı Mançadi olan yabancı:

— Vay. diye bir haykırdı. Korkunç adam!

Agur hemen atıldı:

. Deli misin sen,

Mançadi hem şaşırmış, hem kızmıştı:

—Neye deli olacakmışım? dedi. Tremal Naik denilen adamın ne fena bir insan olduğunu pekâlâ biliyorum. Çünkü beni onun adamları kovaladı, bu hale yetirdi.

Şimdi şaşırma sırası Agur'la Kakmuriye gelmiüti.

— Seni onun admaları mı kovaladı?

— Peki amma, Tremal Naik'in adamları biziz!

— Ya!

Mançadi deli gibi bir çığlık attı:

— Siz mi? yandım öyle ise!

Adam korkudan bayılacak hale gelmişti.

Kammakuri elini onun üzerine koyarak:

— Bana bak, dedi. Neye korkuyorsun, söyle. Anlatırsan biz sana bir şey yapmayız. Yok, anlatmayacak olursan şu tüfeğin dipçiği ile vallahi senin kafanı kırarım. Hadi.

Mançadi anlamtaya başladı:

—Ben zavallı bir Hintliyim. Hayatımı avcılıkla geçiririm. Bizim oradaki alıların başı: «Bana bir kaplan postu getirirsen sana yüz lira veririm.» dedi. Ben de tüfeğimi kaptığım gibi buraya geldim.

— Evet, sonra:

— Sonra, dün akşam,, Mengal ırkağının öbür kıyısına vardım. Ormana girdim. İki saat sonra karşıma iki adam çıktı. Kemend atıp boynumdan yakaladılar.

— Ne, kemend mi?

İki Hintli şaşırmışlardı. Agur:

— O adamları sen iyice gördün mü? diye soıdu.

— Evet, sizi şimdi nasıl görüyorsam onları da öyle gördük.

— Nasıl adamlardı;

— Sizin, benim gibi birer adam. Yalnız ayırd edilebilecek bir şeyleri vardı: Göğüslerine döğme yaparak bazı resimler çizdirmişlerdi.

O zaman Kamamuri birdenbire:

— Anladım! diye kaykırdı. Raymogallılar olacak. Göğüslerine onlar öyle süs yaptırır. E, peki, sonra ne oldu?

—Kement boğazıma geçince, hemen elimi belike attım. Kamamı çıkardım, ipi kestiğim gibi kaçmaya başladım. Onlar da benim kaçtığımı görünce peşime düştüler. Fakat ben onlardan hızlı koştuğum için en sonunda hepsini geride bıraktım. Bu sırada önüme ırmak çıktı. Kendimi sulaıa attım...

Kammakuri:

— Ondan ötesini biliyoruz, diye Mançadinin sözünü kesti ve demek sen avcısın amma, az çok iyi bir avcıymdır...

— Evet. Hem de öğünmek gibi olma-

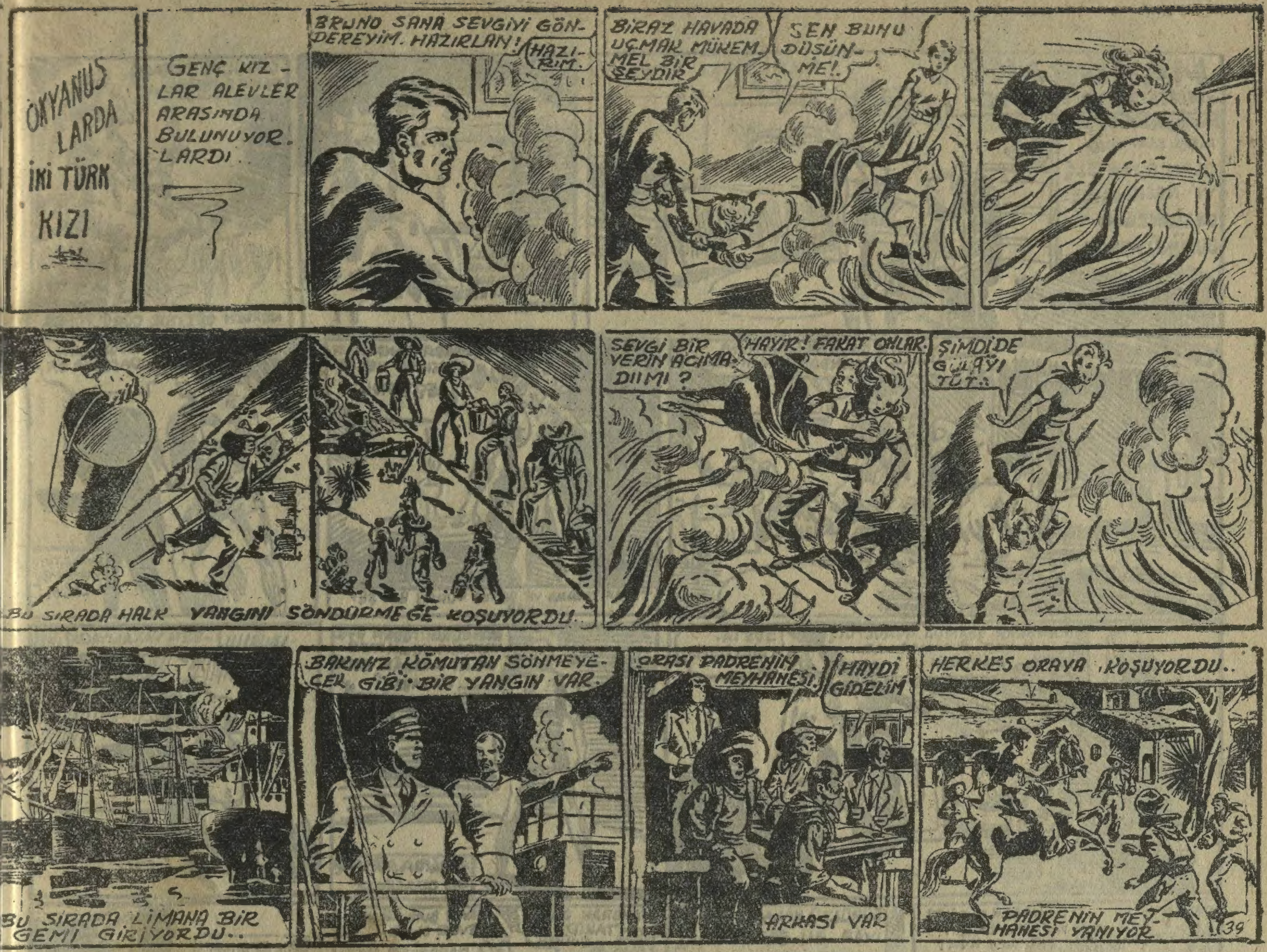

sın amma, az çok iyi bir avcıymdır...

— Bizimle beraber gelir misin?

Hintlinin gözleri parıl parıl parladı.

— Seve seve gelirim, dedi. Yer yüzün de kimsem yok.

— Peki öyleyse seni yanıma alıyoruz. Yarın sabah götürür seni ustamıza tanıtırız.

İki Hintli, artık iyice dinlenip kendine gelmiş olan Mançadiyi alarak, kayığa geldiler. Yeni arkadaşlarını karşılarına oturttular, kendileri küreklere geçtier. Bi raz sonra küçük koya giriyorlardı.

İçlerinde bir yabancı bulunduğunu anlayan Punti havlamaya başladı. Kammamori:

— Sus, Punti, diye onu payladı. Yabancı değil, o da bizden.

Mançadi gözlerine sağ yanına çevirdiği zaman birdenbire sıçradı ve:

— A! Kaplan! diye bağırdı.

Kammamuri gülümsedi :

— O da bizden! İnsana alışık bir kaplandır o. Sen şimdi burada dur da ben gideyim ustamıza haber vereyim.

— Burada mı?

— Evet.

Kammamuri şaşırmıştı:

— O da ne demek? diye haykırdı.

Yabancı şaşırmış, ne söyliyeceğini bilmiyordu.

Kammamuri:

— Onun yaralı olduğunu nereden biliyorsun? diye sordu.

— Sen söyledin ya.

— Hayır, ben sana öyle bir şey söylemedim.

— Belki bana değil, arkadaşına söylemişsindir ve ben oradan duymuşumdur.

—Ha, bak, o olabilir.

Kammamori ile Agur kulübeye gittiler. Tremal Naik mışıl mışıl uyuyordu, tatlı tatlı rüyalar görüyordu. Kammamuri:

— Yazık, uyandırmayalım, dedi. Mançadiyi yarın sabah tanıtırız. Ha ne dersin?

— İyi olur bence. Fakat aklımda iken sorayım. Sen nasıl buluyorsun bu adamı?

— Hiç fena değil. Söyledikleri doğruya benziyor. Her halde bize yardımı dokunur. Baksana, iyi bir avcı olduğunu söylüyor.

Toprak bir çanak aldı pilâv doldurdu. Mançadi'ye götürdü. Mançadi pilâvı aç bir kurt gibi yedi. Agur:

— Hadi hoşça kal, arkadaş, dedi. Ben gidiyorum. Sen sabaha kadar nöbetçik edeceksin. Bir şey olusa bizi uyandır haber ver.

Agur gittikten az sonra, pilâvın: çok an yemiş bitirmiş olan Mançadi, yavaş yavaş kalktı. Gizli bir ışıkla parlayan gözlerini karanlıkta dört bir yanına çevirdi. Sonra, ayaklarının ucuna basarak Hintlilerin kulübesine gitti, kulağını dayayarak içerisini dinledi. Yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi.

Yine ayaklarının ucuna basarak kulübeden uzaklaştı. Ormanın içine doğru gitti.

(Arkası var)

MANDRAKE
-HIRSIZLAR PEŞİNDE-
MANDRAK ÇÖZÜLMESİ ÇOK GÜÇ OLAN BU MESELEYİ NASIL HALLEDEBİLECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORDU.
BELKİ BİRAZ UYUYABİLİRİM.
BU SIRADA LAURA ODASININ DUVARLARINA VURULAN GÜRÜLTÜLERLE UYANDI.
GÜRÜLTÜ TAVANDAN GELİYORDU
NEREDEN GELİYOR GÜRÜLTÜLER
ARTIK DAYANAMIYORUM MANDRAK! MANDRAK!
O SIRADA MANDRAKIN ODASINDA NELER GEÇİYORDU.
TUHAF TAVANA VE ODAYA VURAN BİR ŞEY VAR
ABDULLAHIN ODASINDA DA
-BEN YAKALIYACAĞIM
ABDULLAHIN SABRI TÜKENDİ FAALİYETE GEÇTİ.
BU KADAR GÜRÜLTÜ YAPABİLMEK İÇİN BİR ALAY KURT LAZIM.
GÜRÜLTÜ HALA DEVAM EDİYOR BU BELKİ MAKİNA SESİDİR.
MANDRAK MANDRAK ABDULLAHI BULUR.
BAK GÜRÜLTÜ NE YAPIYOR.
VAYYY!
BÜTÜN BUNLAR NE DEMEK MANDRAK
ARKASI VAR

Ormanda Bir Gece

Ormanda yollarını kaybetmiş olan ki çocuk, havanın kararmakta olduğunu görünce korkmıya başladılar. Yaşça daha küçük olanı ötekine dönerek:

— Ne yapacağız Ahmet? dedi. Akşam yolumuzu bulup kasabaya dönemezsek...

Ahmet, ötekinin sözünü kesti. Kendi de üzüntüde idi amma, belli etmemeye çalışıyor ve, yaşça büyük olduğu için, ötekine cesaret vermek istiyordu:

— Merak etme, Hüseyin, dedi. Yol buluruz ya, bulmasak ta sanki ne olur! Orman pek o kadar korkulacak bir yer değil ki! Burada da canlı mahlûklar var.

Hüseyin, Ahmedin söylediklerine gözlerini şaşkınlıkla açarak baktı:

— Evet, burada canlı mahlûklar var, amma, onlar bizim gibi insan değil. Korkunç, yırtıcı ve yabani hayvanlar.. Onların ellerine düşecek olursak..

— Hu hu hu hu.... hu...

Hüseyinin sözlerini kesen ve alaylı bir kahkahaya benziyen bu ses, derinden derine, ormanın bir köşesinden gelmişti. İki arkadaş, korku ile birbirlerine bakışarak, yerlerinden sıçradılar.

Fakat, kendini ilk toplayan yine Ahmet oldu. Gülmiye çalışarak:

— Korktun mu, Hüseyin? dedi.

Hüseyin, ürkerek etrafını bakınarak, kısık bir sesle:

— Sen de korktun ya, dedi..

Ahmet, korkmuş olmayı kibrine yediremiyordu:

— Ne münasebet! dedi.. Korkar mıyım hiç! Ormanda bir kukumav öttü. Kukumavdan ne olacak! Elime geçirsem bir sıkımda boğarım.. Hadi gel gidelim..

Yürümeğe başladılar. Güneş artık tamamiyle batmış ve gündüz bile karanlık olan sık ağaçlı orman büsbütün kararmıştı. Artık önlerini de göremiyorlar, ağaçlar, otlar, çalılıklar arasında kendilerine el yurdamı ile yol açıyorlardı.

Ahmet, Hüseyinin elinden tutmuş, onu arkasından sürüklüyordu. Birdenbire, Hüseyinin durduğunu ve kolundan çektiği halde yürümediğini farketti. döndü baktı.

Hüseyin, gözlerini geriye doğru bir yere dikmiş, bakıyordu.

Ahmet:

— Ne o? Ne bakıyorsun? diye sordu.

Hüseyin, yine o yana doğru bakmasına devam ederek:

— Şurada bir ışık görüyorum, dedi.

— Hani nerede?

— İşte. Şu yaprakların arasından bak.

Ahmet, Hüseyinin gösterdiği tarafa baktı.

Sahiden, ağaçların arasından ve oldukça uzakta bir ışık görülüyordu.

Ahmet bunu görünce sevinçle haykırdı:

— Yaşasın! Kurtulduk demektir!

Fakat Hüseyin duralayordu:

— Oraya mı gideceğiz? diye sordu.

— Öyle ya! Işık olan yerde adam vardır. Adam olan yerde de her halde yatacak, kalkacak bir yer olacak. Geceyi orada geçiririz.

Ahmet bunları söyliyerek Hüseyinin kolundan tuttu ve:

— Hadi gel gidelim, dedi..

Fakat Ahmet, hâlâ duralayordu:

— Peki amma, dedi, orada nasıl insanların bulunduğunu bilmiyoruz. Ya fena adamlarsa?..

Ahmet, kızmış gibi bir hal alarak:

— Canım sen de! dedi, pek korkaksın! Gel, sen benimle beraber..

İki arkadaş, karanlıkta, ağaçların arasından kendilerine yol açarak, ışığın bulunduğu tarafa doğru gittiler.

Işık, göründüğü kadar yakın değildi. Gidiyorlar, gidiyorlar. Fakat yol bir türlü bitmiyordu. Sanki onlar gittikçe ışık uzaklaşıyordu.

Aradan bir saat mi geçti iki saat mi geçti, pek kestiremiyorlardı. Nihayet ışığa yaklaştılar ve orada bir kulübe olduğunu gördüler.

İçerde bir lâmba yanıyordu. Kapı kapalı idi. Ahmet, kapıya vurdu. İçeriden bir ses:

— Kim o? diye sordu.

— Lütfen açar mısınız?

İçeriden bir öksürük duyuldu. Sonra yerde sürüne sürüne ilerliyen terlik sesleri geldi. En sonunda kapı açıldı.

İçerinin hafif aydınlığı içinde Ahmetle Hüseyin karşılarında sakallı, ihtiyar bir adam gördüler. Ahmet:

— Affedersiniz, dedi, sizi rahatsız ettik. Ormanda yolumuzu kaybettik de... Bizi bu gece evinizde misafir etmenizi istiyoruz...

İhtiyar adamın solgun gözlerinde bir canlılık peyda oldu. Yüzü gülerek:

— Buyurun oğullarım, buyurun içeri, dedi.

Ahmetle Hüseyin içeri girdiler. Odada bir sedir, onun karşısında da bir yatak vardı. Adamın bu yatakta yattığı ve kapının çalınması üzerine kalkmış olduğu anlaşılıyordu.

İki arkadaş sedire oturdular, İhtiyar adam da yatağına girdi ve uzun uzun öksürdükten sonra:

— Hoş geldiniz, çocuklarım, dedi. Sizi bana bu gece yarısında Tanrı gönderdi. Ben çok hastayım. Doktor çağıracak kimsem yok. Kasabaya kadar inecek halde değilim. Onun için, sabaha kadar ölürüm diye korkuyorum..

Ahmet, hemen atıldı:

— Allah saklasın, baba! Merak etme. Geçer inşallah....

Fakat Hüseyin ondan daha akıllı davrandı ve ihtiyarın ne demek istediğini anlayarak, onun kendilerine açıkça söylemiye sıkıldığı şeyi kendisi söyledi:

— Siz bize buradan kasabaya gidilecek yolu tarif ederseniz, biz gider, size doktor getiririz, dedi.

İhtiyar adam, onlara kasabaya gidilecek yolu tarif etti. Biraz sonra Ahmetle Hüseyin yolda idiler. Ahmet:

— Çok iyi oldu, diyordu. Hem yolumuzu bulduk, hem de zavallı bir adama yardım etmiş olduk.

Kasabaya vardıkları zaman, ihtiyarın yeğeninin evini buldular. Amcasının hasta olduğunu bildirdiler. Sonra kendi evlerine döndüler.

Sabaha karşı yataklarına girdikleri zaman, içleri birisine iyilik etmenin verdiği sevinçle dolu idi.

Afacan Bilmece koponu : 39

DIYANA
DIYANA İLE ARKADAŞLARI ÇİNLİ HAYDUTLARIN ELİNDEN KURTULUP RUSYADA KARAYA İNİYORLAR. BAŞKALARINI BEKLEDİKLERİ ANLAŞILAN KİMSELERLE BİR MAĞARADA KARŞILAŞIRLAR..
GİBİ BİR HAL VAR.
HALDE ÜZERLERİNDE YAZLIK ELBİSELERİ VAR.
İÇERİ AL
YAZLIK ELBİSELERLE BULUNDUĞUMUZUN SEBEBİNİ NASIL ANLATACAĞIZ?
BİLMEM AMA BİR OYUN OYNARIZ. MESELA HIRSIZLAR BİZİ SOYDULAR
ONLARIN KİM OLDUĞUNU ANLAMIYA ÇALIŞALIM. BURADA GİZLİ BİR TOPLANTI YAPTIKLARI ANLAŞILIYOR
BURADA TAMİR EDEMEYİZ. EN İYİSİ YOLDAKİ EVLERE DÖNELİM.
İYİ AMA BU İŞİ NİÇİN ÜZERİNE ALDIN SEKEN?
ORTADAN KALDIRMAK İSTEDİKLERİ HAKİMLE GÖRÜLECEK İŞİM VARDI..
ŞİMDİ MOTORU BOZULUP YOLDA KALAN ÜÇ KİŞİNİN YANINA DÖNELİM.
DEMEK SİZ BAYAN MEÇ'LE SEKEN VE MARESİNİZ HA! KARARLAŞTIRILAN ŞEYİ YAPACAKSINIZ DEĞİL Mİ?
MESELEYİ BİR KEREDE SİZ ANLATSANIZ DAHA İYİ OLUR
BİLİYORSUNUZ Kİ BİZ HÜKÜMETİ DEVİRMEK İSTİYORUZ. FAKAT İŞİMİZİ BOZAN HAKİM DUTONU EVVELA ORTADAN KALDIRALIM. BİRİNİZİ DE HAPSE O MAHKÛM ETMİŞTİ.
SEKEN! DİKEN.
HAKİM DUTON... BU İSMİ TANIYOR GİBİYİM. ONU KURTARALIM
HAZIRIZ. HAKİM DUTON NEREDE BULUNUYOR?
KRETZİNOF KASABASINDA. ŞİMDİ ARKADAŞLARIMLA KONUŞUP TUTACAĞIMIZ YOLU KARARLAŞTIRACAĞIZ.
AFERİN BRUS! İYİ ROL YAPIYORSUN. SUİKASTÇILAR HAYDUTLARI TANIMIYORLAR GALİBA!..
NASIL ROL YAPIYORUM?
"MEKTUBUNUZDA SİZ KÜRK MANTO, ARKADAŞINIZDA DEVE TÜYÜ PALTO GİYECEĞİNİZİ YAZMIŞTINIZ. NİÇİN BU KIYAFETLE GELDİNİZ?
ARKAMIZA POLİS DÜŞTÜ. BİZDE TANINMAMAK İÇİN PALTOLARIMIZI ATTIK
ALIN SİZE ELBİSE. BUNLARI GİYİNDE GÖRENİN GÖZÜ ÜZERİNİZE TAKILMASIN. HAKİM YARIN SAAT ONDA OTELE GELECEK.
İŞİNİZDEN BİZE RAPOR GÖNDERİN.
PEKALÂ REİS! BİZE GÜVENEBİLİRSİNİZ
HAYDİ GİDELİM
BİZDEN ŞÜPHELENİRLERSE HEPİMİZİ ÖLDÜRÜRLER.
OTOMOBİL TAMİR EDİLDİ. HAYDİ GİDELİM
BU SIRADA ASIL HAYDUTLAR OTOMOBİLLERİNİ İŞLETMİŞLERDİ
NE İYİ! UÇAĞIMIZI YENİDEN BULDUK!
ACABA MOTOR İŞLEYECEK Mİ?
TABİİ. FAKAT NASIL KALKACAĞIZ?
SEKEN BENİM! SİZE İYİ OYUN OYNAMIŞLAR
ÇABUK GİDEN YABANCILARI BULUN VE ÜZERLERİNE ATEŞ EDİN!
SUİKASTÇI KARA KARDEŞLERİ MAĞARASINDA!
ARKASI VAR

YALNIZ EFE
BU NUTUK EFELERİN GÖNÜLLERİNDE DERİN BİR VATAN AŞKI YURT DÜŞMANLARINA KARŞI SONSUZ MÜCADELE RUHU VÜCUDA GETİRDİ
BİR GÜN ATLARINA BİNDİLER YİĞİTLER KÖYÜNE DÜŞMANDAN ÖÇ ALMAK İÇİN YOLA KOYULDULAR.
HAZIR OLUN ÇOCUKLAR YİĞİTLER KÖYÜNE GİDECEĞİZ
EFELER DAĞLARIN SARP YOLLARINDAN YİĞİTLER KÖYÜNE DOĞRU İLERLİYORLARDI.

Av hikâyesi

KARLI GECE

Gecenin derin sessizliğinde arka arkaya üç silâh patladı.

Dışarıda kar yağıyordu. O üç gün denberi durmadan yağan kar, köyün evlerini yarı yarıya kaplamış, yakınlardaki yolları tıkamıştı.

Odasında hasta yatan ihtiyar köylü, kimsesizdi ve ömrünün bu son günlerini rahat döşeğinde tek başnına geçiriyordu. Fakat, o gece, böyle korkunç bir havada, uzaktan tüfek sesi duyunca, yerinden fırladı ve sanki birdenbire damarlarında gençlik kanı dolaşmaya başladı.

Kulaklarını sessizliğe dikerek dinledi: Üst üste üç silâh sesinden sonra, ortalığı derin pir ıssızlık kaplamıştı .Beş dakika kadar geçti, bir tüfek sesi daha duyuldu. İhtiyar yerinden doğruldu.

Bu seferki daha yakından gelmişti.

Arkasından bir derken bir daha, bir daha: Üç tüfek sesi daha duyuldu.

Tüfek seslerinden ilk bir kaçı uzaktan, sonrakiler daha yakından gelmişti. Bundan, karşılıklı ateş edildiği anlaşılıyordu.

O halde, demek ki bir çarpışma vardı. Her halde, birisi, hayvana karşı ateş etse, yalnız bir taraflı silâh sesi duyulacaktı.

İhtiyar, delikanlılık çağındaki macera severliğini hatırladı ve damarlarında yeni ateş uyandı: Şimdi dışaıda olmak, bu tüfek sesleıinin nereden geldiğini anlamak istiyordu.

Uzun bir, sessizlikten sonra bir tüfek sesi daha işitildi: Bu,, uzaktan geliyordu. Arkasından bir silâh daha patladı. Bu, daha yakından işitilmişti.

Sonra bir köpek haylaması duyuldu.

Arkasından; kulübenin kapısına hızlı hızlı vuruldu.

İhtiyar, başka zaman olsa, yerinden kalkıp kapıyı açamıyacak halde idi. Fakat şimdi canlanmş, bir delikanlı gibi kuvvetlenmişti.

Kalktı, ilk önce hızlı hızlı yürüdü, son ra halsizleşerek durdu ve sürüklene sürüklene ilerledi. Duvarlara tutunarak kapıya kadar gitti, sürgüyü çekti, dili kaldırdı, kapıyı aralıyarak baktı:

— Kim o?

— Lûfen açın! Kurtlar geliyor!

İhtiyar köylü, kapıyı açtı. İçeri, yabancı ile beraber bir alay da kar girdi, yer, bir dakika içinde bembeyaz kesildi. Dışarıda küthiş bir tipi ile lapa lapa kar yağıyordu.

İhtiyar, kapıyı kapadıktan sonra, içeri aldığı yabancıya baktı: Yeni gelen, kardan bir adam gibi bembeyazdı; silkindi, üzerinden karları temizledi: O zaman, siyah paltosu ile ortaya çıktı: Bu, çocuk denecek yaşta, bir delikanlı idi. Elindeki tüfeği duvara dayadı, şapkasını çıkarıp ihtiyara selâm verdi ve:

— Teşekkür ederim, baba, hayatımı kurtaıdın, diyerek, ihtiyarla beraber odaya girdi.

Delikanlı, ocağın yanında otururken ihtiyar köylü de yatağına girdi ve üşümüş olan ellerini yorganın içine sokup ısıtmaya çalışırken:

— Hiş geldin, oğlum, dedi. Geçmiş olsun. Ne oldu, anlat bakayım?...

Delikanlı, ellerini ateşe tutup ısıtarak, başından geçenleri anlatmaya başladı:

— Ben Narpınar köyündenim. Bu gece annem hastalandı. Doktor çağırkak için kasabaya inmek gerekiyordu. Sabaha kadar bekliyemedim. Yanıma bir arkadaşımı daha alarak yola çıktık. Yolların kapandığını dör tbir yanı kar bastırdığını ve dağlardan kurtların indiğini biliyorduk. Fakat tellikeye aldrış etmedik. Yanımıza tüfeklerimizi almıştık, neden korkacaktık...

«Uzatmayalım, tam, buraya kadar geldik. Kaışımıza bir kurt sürüsü çıktı. Ateş ettik. Fakat kurtlar çokluktu, biz ise iki kişi idik. Sonra, kurtlarla ilk karşılaşttğımız vakit, kendimizi daha iyi korumak ve daha iyi ateş edebilmek için ayrı ayıı yerlere çekilmiştik. Aramıza kurtlaı girince geriledik ve bıibirimizden ayrıldık. Arkadaşım bir yanda kaldı, ben bir yanda kaldm. Ondan sonra birbirimizi kaybettik. Fakat bir aralık, onun koşa koşa kaçtığını ve bir ağaca tırmandığını gördüm. Kurtlar ağaca çıkamıyacağı için kurtulmuştu. Ağaçtan ateş ediyordu. Tüfeğinde kurşunu bile bitse, yine kurtlara yem olmak korkusu yoktu.

«Ben, elimden geldiği kadar kurtlara ateş ettim ve bir ikisini öldürdüm. Fakat en sonunda kurşunum bitti. Ne yapacağımı şaşırmış bir hade iken, sizin ışığınızı gördüm ve koşa koşa, karların içinde düşe kalka buraya geldim. Kurtlar da arkamdan koşuştular. Fakat bereket versin sizin köyün köpekleri yetişti. Kurtlar kovaladı.»

Delikanlı, hikâyesini bitirmişti. Fakat gibi bakıyordu. Çocuğun sustuğunu gö[rünce] ihtiyar, ona, anlattıkları daha bitmemiş rünce sordu: :

— Peki, arkadaşın ne olacak?

— Yarın sabah gidip bakacağım. halde sabaha kadar ağaçta kalır...

İhtiyar köylü, çok görmüş geçir[miş] bir adam hali ile gülümsedi:

— Öyle sanıyoısan aldanıyorsun, oğlum, dedi.

— Neye?

— Neye olacak! Arkadaşın sabah kadar - Allah göstermesin - ağaçta donar kalır... Bence sabahı beklemeden gidip onu kurtarmalısını. Kurtlar gitti. Fakat bende kurşun var, sana veririm, her ihtimale karşı tüfeğini de alır gidersin ...

Delikanlı, «kuışun» lâfını duyar duymaz yerinden fırladı:

— Kurşun varsa hiç durmam, baba dedi. Hattâ kurtlar gitmemiş bile olsa yine dışarı çıkar, arkadaşımı kurtarmaya koşarım... Benim belimi büken, tüfeğimde kurşun kullanmış olması idi... Ve kurşunları...

İhtiyar, kurşunları verdi; delikanlı tüfeğini doldurdu, kalanları da yedek olarak yanına aldı ve dışarı çıktı...

Yarım saat sonra kapı yeniden çalındı. Uykuya dalmak üzere olan ihtiyar köylü, bu sefer daha büyük bir canlılıkla koştu, kapıyı açtı.

Gelenler iki kişi idi. Bir tanesi, arkadaşını kurtarmaya giden çocuktu, öteki de kurtardığı arkadaşı. Bu da onun yaşında bir delikanlı idi ve yarı baygın bir halde aıkadaşının koluna tutunmuş olarak içeri girdi.

Ötekisi, sarılıp ihtiyarın elini öperken

— Eksik olma, baba, diyordu. [Sen] bana öğüt vermeseydin ve tüfeğimi [kur]şunla öldürmeseydin arkadaşım sabaha kadar soğuktan ölecekti. Onu yarı donmuş bir halde buldum ve en son dakikada kuıtardım...

İhtiyar, çocuğun arkasını okşıyarak:

— Bunu bana değil, cesaretine borçlusun, oğlum, dedi. Tüfeği, kurşunu olduğu halde cesareti olkayan bir insan bu senin yapıtğını yapamazdı.

ULUSAL SÜREKLİ HİKÂYE

Yazan
Reşat Ekrem Koçu

— 2 —

karaltısını farketti; bu atlılar, rusça konuşuyorlardı. Mehmet, ana dili gibi bulgarca bilirdi. Bulgarcanın yardımı ile, kulağına gelen bazı kopuk cümlelerden dehşet içinde kaldı: Bu atlılar, bir kazak baskın koluydu. Kasabayı saracaklar ve sabaha karşı bir baskın yapıp Plevneye gireceklerdi.

Rus atlıları, karanlıkta kaybolduktan sonra, Mehmet bir müddet daha çaydan çıkmadı. Çocuk çabucak bir karar verdi: Plevne Türkleri, her gece, bir baskına zaten hazırdılar.. Onun Plevneye gidip baskını haber vermesi faydasızdı. Çünkü.. Ruslar, kasabayı dört bir tarafından sarmış bulunacaklardı... Belki de Rus atlılarının eline düşerdi.. Halbuki, düşmanın Plevneye geldiğini, Vidin kumandanı Osman Paşaya haber vermek daha mühimdi.. Çünkü Mehmet, Plevnenin beş önemli yolun düğüm noktasında önemli bir yer oduğunu, babalığının kahvehanesine gelen zabitlerden işitmişti. Yine babalığının kahvehanesine gelen o zabitlerden Vidin kumandanı Osman Paşanın çok yaman, çok büyük kumandan olduğunu öğrenmişti. Zabitler «Orduyu Osman Paşanın emrine verseler, Vallahi Moskofu sürer gider, Çarı esir alır!» derlerdi. Mehmet Vidine hiç gitmemişti. Vidine yürüyerek, koşarak kaç saatte, kaç günde gidileceğini bilmezdi. Fakat Vidin yolunu bilirdi. Tam sudan çıkıp giyineceği sırada, kulağına bir at sesi geldi. Vücudünü usulca yukarıya çekip söğüt altında süründü, yolu gözetledi. Karanlığa alışan gözlerile, bir atlının yalnız başına geldiğini gördü. Bunun, biraz evvel geçen Rus atlılarından olduğunu anladı. Hemen yolun ortasna fırladı ve güzel bir Bulgarca ile:

— Hey... Rus ağacığım!. Rus ağacığım!.. Bre hoş geldiniz!. Bizi Türkün elinden kurtardın!.

Dedi. Kazak, sarhoştu. Çırıl çıplak bir çocuğun önüne çıkıverdiğini görünce de şaşırmıştı. Mehmede:

— Bre, çocuk, sen kimsin?.

Diye bağırdı.

— Bulgar çocuğuyum.. Plevneliyim.. Mito ağam yolunuzu gözlemeğe çıkarmıştı. beni...

— Niçin böyle çıplaksın bre çocuk?!.

— Türkler beni görmesin diye çay içine girip gizlenmiş idim!.

— Bre aferin sana.. Adın ne bakayım?.

— Hiristo Miho!...

Hiristo Miho, Mehmedin babalığı Mestan ağanın ırgadının adı idi. Bunun üzerine kazak atından indi. Mehmedin yanına yaklaştı. Çocuğun çenesini okşadı, çıplak omuzlarına vurarak:

— Hiristo Miho.. Sen çok... Çok cesur bir çocuksun!. Çok.. sevimli.. sevimli bir çocuksun!... dedi. Fakat son kelimesi boğazında tıkanıp kaldı. Şimşek gibi kararını veren küçük Mehmet, ok gibi fırlayarak kazağın çenesine, birbiri arkasından müthiş iki yumruk indirdi. Koca adam Rus küfür asvurarak sallandı. Mehmet fırsatı kaçırmadı. Yine bir ok gibi atın yanına fırlayarak kazağın eğer kayışındaki kılıcını çekti, üzerine, sersemlemiş bir dev gibi yürüyen kazağın kafasına, kılıcının ters tarafını bütün kuvveti ile indirdi. Kazak boylu boyunca yere yuvarlandı.

Hayvan acı acı kişniyordu. Mehmet hemen söğüt altına koştu. Poturunu çabucak ayağına geçirdi. Don, gömlek, mintan ve kunduralarını ve fesini, çıkın halinde kucakladı. Hayvanın üzerine atladı. Usta bir binici olan çocuğun eli altında, kazak atı teslim oldu. Mestan ağanın Mehmedi hayvanı, Vidin yolunda dört nala kaldırdı.

OSMAN PAŞANIN KÜÇÜK EMİR NEFERİ

Küçük Mehmedi Vidin kumandanı Osman Paşanın karşısına çıkardıkları zaman, çocuk yorgunluktan bitik bir halde idi.

Osman Paşa, bu cesur çocuğu, büyük bir dikkatle dinledi. Mehmet, başından geçenleri, küçük bir nefer gibi, selâm vaziyetinde anlattı. Sözünü bitirince, Osman Paşa yaverine döndü:

— Doğru söylüyor.. bu çocuğu kendi emir neferlerim arasına aldım.. götür, Ali çavuşa teslim et... Yatsın, dinlensin... Sırtına göre bir kat esvap uydurup giydirsinler...

Dedi sonra çocuğa döndü:

— Adın ne bakayım delikanlı?!

Diye sordu. Paşanın kendisine «delikanlı!» demesi Mehmedin çok hoşuna gitmişti:

— Benim adım Mehmet, paşam..

Dedi.

— Mehmet, seni asker yaptım.. yanma aldım!..

— Sağ ol paşam!

— Haydi bakayım.. Bu beyle beraber git.. Biraz yat uyu, dinlen...

— Sağ ol paşam!.

Çocuğu gönderdikten sonra, Osman paşa, kendisine bir gün evvel verilmiş olan bir telgrafı okudu. Bu telgrafı 27 haziran günü sabahleyin saat altı buçukta Rahve kumandanı miralay hamdi Bey çekmişti. «Rus atlıları dün Plevneye girdiler» diyordu.

Fakat, küçük Mehmedi koğuşuna teslim etmeğe giden yaveri henüz dönmemişti ki, nöbetçi zabiti içeriye girerek paşaya ikinci bir telgraf sundu. Bu telgrafın tarihi de 27 hazirandı. Miralay Hamdi

(Arkası var)

Dalaylamanın Sarayında

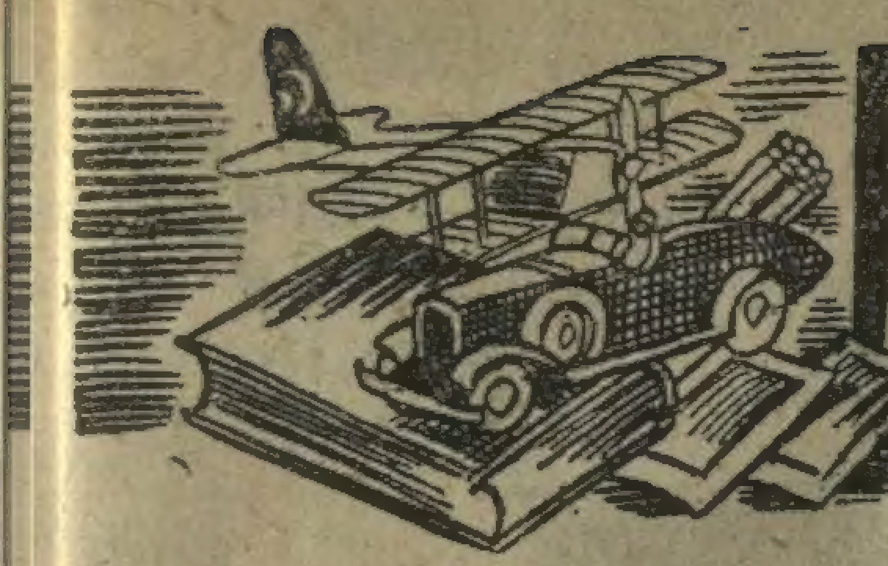

KAZANANLAR Bilmece

35 İNCİ SAYI BİLMECENİN ÇÖZÜLÜŞÜ

«3 DAL, 4 KUŞ» idi

KAZANANLAR

1 — Recep Yontar, Taşbaşında No. 2 kanifaturacı Nurettin elile Eskişehir. — Sırrı, Karşıyaka Ankara ilk okulu S. 5/A No. 585 İzmir. 3 — Özkan Şa- in, Samatya İmrahor İeyasbey tramvay addesi No. 53 İstanbul. 4 — Duhi Pa- a, Haydarpaşa lisesi sınıf 2/A. No. 583 stanbul.

İRER KİTAP KAZANANLAR

5 — Arnavutköy 1 inci cadde No. 83 stanbul 6 — Kemal, orta okul S. 3/D No. 1905 Eskişehir. 7 — Muzaffer, Ka- ıköy Karadut sokak No. 22 İstanbul — Yüksel. Nişantaşı Şafak sokak Er ün Ap. No. 1 İstanbul. 9 — İsmet, Yaş turan 919 uncu kahramanlar sokak No. İzmir. 10 — Neşzat, kâğıt fabrikası nbar memuru Ali Can elile İzmit. 12 — Handan, Bekiktaş Abbasağa mahallesi inanpaşa caddesi No. 6 İstanbul. 12 — asim, Karşıyaka Ankara ilk okul S. /A İzmir. 13 — Ali, orta okul S. 3/A o. 378 Edremit:. 14 — Ali, Askerî he p kemuru. Tekirdağ. 15 — Ö mer, Li- sınıf 3/A No. 155 Konya. 17 — Yük Yeşilköy ilk okul sınıf 4 No. 134 İs- nbul. 17 — Saime, Samatya Meşeli escit sokak No. 60 İstanbul 18 — Şa- n, İç Erenköy Mezarlık sınırı No. 13 anbul. 1 9 — Mehmet Fatih Hasan ba sokak No. 1 İstanbul. 20 — Hüs- e, Kanköy Moda caddesi No. 3 İs- nbul 21 — Hüseyin, Galata Hoca oca Tahsin sokak. No. 38 İstanbul. — Nermin, Tophane Karabaş cad- desi No. 45 İstanbul. 23 — Oktay Meş- rutiyet mahallesi 15 Temmuz oskak No. 11 Zoguldak. 24 — Naime, İçerenköy Hamam sokak No. 41 İstanbul. 26 — Hüseyin, Uzunçarşı Sinema karşısında No. 1/13 Trabzon. 26 — Ruhiye, Bağ- lık suyu caddesi No. 43 Zonguldak. 27 — Mehmet, Galata Yağkapanı Kasap han 56 İstanbul. 28 — Yılmaz, Beşiktaş, Kı lıçali Posta caddesi No. 3 İstanbul. 29 — Hacer, Fatih Hasan baba sokak No. 13 İstanbul.

Bilmecemizi doğru çözenler bu kadar- dır.

SEVGİLİ OKURLARIMIZ:

ÇOCUK SESİ ve AFACAN

birinci ciltlerimiz çıkmıştır. Ayrıca: Çocuk Sesi özel hikâyelerimiz 8 adedi bir cilt halinde çıkmıştır.

ÇOCUK SESİ ve AFACAN *ciltlerimiz* **250** *kuruştur.*

ÖZEL HİKÂYE *cildimiz* **75** *kuruştur..*

ÜLKÜ

Kitap Yurdumuzda arayınız.

1 2 3 4 5 6 7 8 9

9 harfli yabancı memleketlerden biri- nin ismiyim: 3, 5, 6, 8, 9 uncu harflerim bir ay ismi.. 1, 2, 3, 4, 5 inci harflerim kırdırılan bir hayvan ismi. 8, 9 uncu harf- lerim zaman mânasına.

NOT: Kızdırılan hayvan ilk defa bu memlekette görülküş ve memleketin 5 harfi bu hayvana isim olarak verilmiştir.

Doğru çözenlere muhtelif hediyeler ve rilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuz- la birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırını .

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 39 uncu Bilmece İşyarlığı — Posta ku- tusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

150 şer adet kaldı

BİTİYOR

Harikulâde Bir Roman

Define Adası

Harikulâde Bir Roman

Denizci Sindbad

Her birinin tanesi 15 Kuruştur.

Satış Yeri:

Ülkü Kitap Yurdu.

Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu Ankara Caddesi: No. 72

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü M. Faruk GÜRTUNCA

A! FAUST SANDIM, DEĞİLMİŞ. BU CÜCENİN BİZİM EVDE NE İŞİ VAR
SİHİRBAZ ULMANIN CÜCESİ, MARGERİTLERİN EVİNE GELİR
MARGERİT SANA HABER VERMEYE GELDİM. FAUSTU NAFİLE BEKLEME. O ŞİMDİ SARAYDA EĞLENİYOR
NE DİYORS
DEBUR CÜCE
SENİN YAL
NA İNANMA
MÜSADE EDERSENİZ BİRKAÇ MARİFET GÖSTEREYİMDE MİSAFİRLER EĞLENSİN.
ÇOK İYİ OLUR. ZATEN CANIM SIKILMIYA BAŞLAMIŞTI...
KONTUN SARAYINDA